

ΕΒΡΑΪΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ι. Λ. ΠΕΡΕΤΖ

Ο ΤΑΦΟΣ

Ανάμεσα στους άλλου, πυργίσκους του πύργου του γέρου κόμητος βρισκόταν στα παλιά τὰ χρόνια, κι' ένας πολύ ψηλός πυργίσκος στην σκοπιά του οποίου άγρυπνούσε μέρα νύχτα άκοίμητος ένας φρουρός με την σάλπιγγα στο στόμα.

Είχε έντολη να σημάει η άμέσως συναγεμώ μόλις θα έβλεπε μακριά στον όρίζοντα έχθρο. Κι' έτσι όταν ο φρουρός εκείνος έβλεπε πέρα, όσο έφθανε το μάτι του, άνθρωπο που να μην ήταν κάτοικος των γύρω χωριών έσήμαινε την σάλπιγγα με όλη την δύναμη των πνευμάτων του. Και τότε οι μισθοφόροι του άφέντη - προγόνου του σημερινού γερουκόμητος - έβγαζαν έξω άγρυπνέοντες διπλώνοντας αίμα και όρμουσαν με μανία έναντιόν του έχθρου.

Ο άρχοντας του πύργου, ο κόμης, βρισκόταν σε διαρκή πόλεμο με όλους τους άλλους άρχοντας των γύρω έπαρχιών. Ήταν πολέμιστης γενναίος και πειραμαμένος. Κάθε τόσο ξεκινούσε με τους μισθοφόρους του και έπευθετο έναντιόν των γειτονικών πύργων. Τους έκαρτεσε έξ έφελδου, πολέμητας κι' αυτός στην πρώτη γραμμή των στρατευμάτων του. Έβριζε φωτιά παντού από όπου έπερνούσε έσφαζε τους πυργοδεσποτες, έκανε δικες, τους τις πυργιδέσποινες, και περνούσε από το λεπίδι τους ύπηρετες των άρχόντων. Με μία λέξη ήταν ο φοβος και ο τρόμος όλων των καλών ανθρώπων.

Εκεί γύρω από τον πύργο του, σ' ένα γεωτονικό μεγαλόχωρο βραυκόταν μία πανέμορφη έβραιοπούλα. Ήταν γυναίκα ενός άγιου και σοφού ανθρώπου άφοσιωμένου στην θρησκεία του και στην έπιστήμη, του ραββίνου Λεβή. Ή όμορφη της γυναίκος αυτής, ήταν εξακουσμενη σ' όλη την γύρω περριφέρεια.

Μιά μέρα έτυχε να την ιδή ο κόμης, ο άρχοντας του πύργου, και άμέσως τον έκαλώσε με τα θέληγτρα της. 'Αλλά κι' εκείνη δεν έμεινε άναίσθητη στον έρωτα του όφραίου και γενναίου εύπατρίδου.

Μέσα στον πύργο του ο κόμης είχε χτίσει υπόγειες στοές και υπόγεια διαμερίσματα μέσα στα όποια μπροούσε κανείς να κατοικήση με όλη του την άνεισι μήνες πολλούς και χρονία άκομη άν ύψφρασαν ή άνάγχετες του πολέμου. Ήταν εκεί κάτω σπηλιές μεγάλες, κρυπτες εύχάριστες έπιπλαμένες με καλαισθησία και χλιδή.

Εκεί κάτω μέσα σε μία από τις υπόγειες σπηλιές συνανώνταν ή όφραία κόρη του 'Ισραήλ και ο άνδρεις άρχων της πολέμιστης.

Κάθε νύχτα την όφραμένη όφρα που ο άνδρας της όφραίας Ρ. βέκκας άνέβαινε στην ταράσα του για να κάνει την προευχή του στον θεό του και να περάη όλη την νύχτα παρακολουθώντας τα ταξείδια και τους έρωτες των άστρον, εκείνη έφρευε από το συζυγικό κρεβάτι. Ντυμένη στα μεταξωτά, φορωτάμη από πολύτιμα κοσμήματα και άλλα στολίδια, με το κορμί της άλειμμένο με τα σάνια μυρωδικά έπήγαινε να βοη τον νεαρό κόμητα.

Εκείνος έφρευε τότε γοήγοσα-γοήγορα από τις γιορτές και τα συμπόσια που έδινε στους προσκεκλημένους του και με εύκνησία έλαφου κατέβαινε να βοη την όφραία τον άγάπη.

Και εκεί σε ό βάθος των άνεξεορνητων υπόγειων του, μέσα σ' αυτό τον άδιέξυδο λαβύρινθο οι δύο νέοι περνούσαν τις νύχτες τους μέσα στην εύτυχία του έρωτός των.

Ο θεός του 'Αβραάμ και του 'Ισαάκ να μας φυλή από τέτοια άμαρτία.

Όστόσο, κάποια μέρα, την όφρα που άνανούριζε τρυφερά στην άγαλιά του την όφραία Ρεβέκκα, μια άνόητη ιδέα έπέρασε από τον νοή του ίδιότροπου εκείνου άρχοντα.

— Ρεβέκκα, της είπε, Ρεβέκκα, ξέρεις ότι είμαι άνύπανδρος. Αί, λοιπόν, γίνου χριστιανή για να μπορέσουμε να παντρευτούμε.

'Αλλά, είνε γιατί το έβραϊό αίμα της έπανεστάτησε έναντιόν μιας τέτοιας άτιμίας, είτε γιατί ο πειρασμός που την ίελε χυριεύσει, έχασε για μια στιγμή τη δύναμη που είχε επάνω της, ή Ρεβέκκα είχε το θάρρος να άποκρούση την πρότασιν εκείνη.

Ο κόμης όμως δεν έννοούσε να παραιτηθ ή από την ιδέα του και της την επανάλαβε μια άλλη μέρα με μεγαλύτερη έπιμονή. Ή Ρεβέκκα άρνήθηκε και παλι. Τότε ο κόμης, άρχισε να την φοβερίζη, να της λέη ότι θα σφάξη όλους

τους Έβραίους που κατοικούσαν εκεί τριγύρω και ότι θα της κάνει και αυ ής τη; ίδιας κακό μεγάλο. Ή Ρεβέκκα έπασε γονατιστή μπροστά του κι' έήτησε χάρη για τον εαυτό της και για τους όμοσθούς της. Αυτό όμως έξαγρίωσε ακόμα πιο πολύ τον κόμητα. Τόν είλε θίξει στον έγωισμό του και στην φιλαυτία του. Άποσάτθητε όρημικά από την άγαλιά της Ρεβέκκας, έ ρθε γοήγορα έβριζε από τους υπόγειους διαδρόμους και άνεβριζε έπανω.

Εφύτηξε την κυνηγετική του σάλπιγγα και άμέσως έτρεξαν κοντά του όλοι οι ύπηρετες του — Να φράξετε άμέσως με μεγάλες πέτρες όλες τις εισόδους των υπόγειων διαδρόμων διατάξε.

Έπειτα επήδησε επάνω στο άγαπημένο άλογο του κι' έγινε άφαντος μέσα στο δάσος.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες έτρεχε μέσα στο δάσος κι' έπανε στα βουνά, μεθυσμένος από την μανία του κι' από τον άδιάκοπο καλπατιό του άλόγου του.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες μιλούσε όλοένα μοναχός του, σά να παραμιλούσε.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες άντηχοούσαν κάτω στα υπόγεια του πύργου οι θρήνοι της Ρεβέκκας.

Την τρίτη μέρα τέλος έπασε ή μανία του κόμητος και έρχισε να τρυπώνη σιγά - σιγά μες την ψυχή του ή μεταμέλεια. Εγυρισ τότε πίσω το άλογο του και έ κάλτασε κατ' εύθείαν για τους υπόγειους διαδρόμους.

Ο κόμης να έμαυδή την πολυαγαπημένη του, το φλογίζε τόσο πολύ την ψυχή που δεν εστάθησε πουθενά. Από το στόμα του άλόγου έβγαίνε άφρός, και ποτάμι έτρεχε από πάνω του ο ίδιος. Ο άν έφρασε τέλος στον πύργο του διατάξε ν' άνοίξουν μία από τις εισόδους των υπόγειων του και όρμησε άκόρητος και σαν τρελλός μέσα.

Μπρός στην είσοδο του θαλάμου, όπου περνούσε τις εύτυχιμένες του νύχτες με την Ρεβέκκα, κράτησε την άναυοή του κι' εστάθησε για ν' άκούση τον θορύβο που θα προδίδε την παρουσία άνθρώπινυ πλάσματος εκεί μέσα. 'Αλλά δεν άκουσε τίποτα. Με σύμμηνη τότε την καρδιά έμπήξε μέσα κι' έψαξε παντού. 'Ανασκέλιζε όλα τα έπιπλα, άνασάτωσε τά πάντα. Ή Ρεβέκκα δεν ήταν εκεί μέσα, έψαξε τότε σ' όλες τις σπηλιές και σ' όλους τους διαδρόμους. Τέλος την βοήκε κάτω από τις πέτρες μιας εισόδου των υπόγειων, όπου κοίτανταν σμριασμένη νεκρή, με τα χέρια ύψωμένα προς τον ούρανό, σά να προσήυχετο πριν πεθάνη.

Τότε ο κόμης, με το θάνατο μέσα στην ψυχή του χωρίς να βγάλη λέξη, μάζεψε όλους τους μισθοφόρους του και ξεκίνησε για νέους άγριους πολέμους προσπαθώντας μες στον άχό της μάχης και μέσα στο ανθρώπινο αίμα να ξεχάση την πολυαγαπημένη του.

Στο μικρό έβραϊκό νεκροταφείο του χωριού, εκεί κοντά στον πύργο ύάρχει σ' ένα τάφο μία πλάκα που επάνω της είνε γραμμένα με γοιωταία χουά ή φράσις:

«Ευθαδε κείται ή Ρεβέκκα, ή εύσεβής σύζυγος του Ραββίνου.»

Οι συγγενείς της Ρεβέκκας πήγαναι τακτικά - σήματα πηγάνουν οι άπόγονοι της - για να έπισκεφθούν τον τάφο της.

Ο ραββίνος του χωριού σταματάει πάνιποτε εκεί και ψάλλει τις καθιερωμένες εύχές την Ήμερο των Νεκρών.

Και όμως ο τάφος εκείνος είνε άδειανός, γιατί το πτώμα της όφραίας έφραίας έμεινε θαμμένο για πάντα μέσα στα υπόγεια του πύργου.

I. L. PERETZ

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ

ΚΑΙ ΥΔΑΤΩΝ

Συνήθως μās κάνουν πειό άγαπητούς τα έλατωμάτα μας, παρά ή άστές μας.

— Χρειάζεται μεγαλίτηρη άρετή στον πλοίο παρα στη φτώχεια.

— Το πρώτο θύμα της καρδιάς είνε το πνεύμα.

Εύκολότερα γεννιέται ένας μεγάλος έρωτας παρ ή μια μεγάλη φίλια.

Όπου αρχίζει ο έρωας, τελειώνει ο έρωας. Όπου αρχίζει ή άδιαφορία, τελειώνει και ο κόρος.

Μέταξε κι' έφραξαν τις εισόδους των υπόγειων

